

ρὰτ, καὶ Μονσεύ, καὶ 26 στρατηγῶν Μήτο τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ ὀνόματός των, ἐνῶ ὁ Μαρῆ, δούξ τοῦ Βασσάνου ἤτο ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων αὐτοῦ. Ἡ πρώτη του μάχη ἔλαβε χώραν ἐν Μουλνώτ, ἡ δὲ τελευταία εἰς Mont-saint-Jean (Βατερλώ). Ἐκέρδισε τὰς μάχας τοῦ Μιλεσίμου, Μονσόβας, Μοντιμιράς καὶ Μοντερώων εἴτα ἐπῆλθεν ἡ ἔφοδος τῆς Μοντιμάρτης. Τὸ Μιλάνον ἦν ἡ πρωτεύουσα τοῦ πρώτου τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἡ Μόσχαι, ἡ τελευταία, ἐν ἡ εἰσήλασε νικητῆς. Ὁ Μενού τὸν ἐσοήθησεν εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν Μόλλις ἐπεφόρτισε νὰ συλλαβῇ Πίον τὸν VII. Ὁ Μαλέ συνωμοστὴ κατ' αὐτοῦ, ὁ Μυράτ τὸν ἐγκαταλείπει καὶ εἴτα ὁ Μακρμόντ. Ὁ Μονταλιβὲ ὑπῆρξεν ὁ πρῶθυπουργός του, καὶ Μοντεσκιέ τις ὁ πρῶτος του θαλαμηπόλος. Ἡ τελευταία ἐν Γαλλίᾳ διαμονὴ του ὑπῆρξε τὸ Μαλμαϊζόν. Εἰς Βελλερεφὸν εὐρισκόμενος διέτριψε παρὰ τῷ πλοιαρχῷ Μαίτλκινδ, σύντροφοὶ του δὲ εἰς Ἀγίαν Ἐλένην ὑπῆρξαν ὁ Μονθολὼν καὶ ὁ ὑπασπιστής του Μαρσάνδ.

Ἐὰν ἐπισκοπήσωμεν τὸ στάδιον τοῦ ἐγγόνου του Ναπολέοντος III, θέλομεν εὐρεῖ ὅτι ἡ σύζυγός του εἶνε κόμησά τις τοῦ Μοντέζο, καὶ ὁ ἐπιστηθιώτερος φίλος του ὁ Μορνύ, καὶ ὅτι οἱ δύο σημαντικώτεροι θρίαμβοι τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων ἐν Κριμαίᾳ εἶνε ἡ κατάληψις τοῦ Μαλκκώφ καὶ τοῦ Μαμελών. Ἐν τῷ κατὰ τῆς Ἰταλίας πολέμῳ ἔχομεν τὸ Μοντεβέλλο, τὴν Μαγέντην, καὶ ὁ Μάκ-Μαὼν ἐκλήθη δούξ τῆς Μαγέντης. Τότε ὁ Ναπολέων εἰσήλασεν εἰς Μιλάνον διώκων ἐκ τοῦ Μάριναμ τοὺς Αὐστριακοὺς, ὅτε ἀσπονδότερος ἐχθρός του ἦν ὁ Μαντζίνης. Μετὰ τὴν μοιραίαν μάχην τοῦ παρὰ τὸν Μίνικον Σολφερίνου, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ τεῖχη τῆς Μαντούης. Εἴτα ἔρχεται τὸ Μεξικὸν καὶ ὁ Μαξιμιλιανός. Βραδύτερον κατὰ τὸ 1870 ἡ Μαγέντη ἦτο κατ' ἀνάγκην κέντρον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Γαλλ.

στρατοῦ, ἀλλὰ ἀφοῦ ἐδιώχθη ἐκ τοῦ Μοζέλ, ὤρισε τὴν ἔξοδον εἰς Σεδὰν ἐπὶ τοῦ Μεύσιδος, μεθ' ὃ ἐπῆλθεν ἡ πτώσις τοῦ Μέτζ. Αἱ καταστροφαὶ δὲ ἓνα ἄνθρωπον εἶχον τὸν πρόξενον αὐτῶν—τὸν Μόλτκε.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤῆ ΤΗΣ Δ^ος ΕΙΡΗΝΗΣ...

Μέσα 'στοῦ Μᾶη τῆ ὄρσιᾳ 'στῆς ἀνοιξῆς τὰ κάλλη ἡ μυρισμένη σου γιορτῆ, ὀλόδροση προβάλλει χιαδελφωμένοι με αὐτὴν οἱ νάρκισσοι κ' οἱ κρῖνοι φρένονυ λουλουδιὰ καὶ ἀνοῦς 'στὴ χάρι Σου Εἰρήνην

Γιὰ δὲς ὅποταν ἡ αἰγὴ τὴν ὄψι της φαλώνει, γλυκὰ ξυπνᾷ ἀπ' τὸ κλαδί τὸ χαροπὸ ἀηδόνι καὶ με γλυκὸ κελάδισμα ποῦ στὰ κλαδιὰ ἀφίνει γλυκὰ, γλυκὰ Σὲ χαιρετᾷ χαριτωμέν' Εἰρήνην

Γιὰ δὲς τῆ ὄρσι τοῦ αἰγῆς ποῦ τοὺς ἀνοῦς χροσιζει καὶ βράχους, πέτρας καὶ βουνὰ σὲ διαμαντένια νύνηι θαρρῶ διαμάντια πῶς σκορπᾷ, διαμάντια πῶς χαρίζει στὴ μυρισμένη σου γιορτῆ, στὴ χάρι σου Εἰρήνην

Γιὰ δὲς τὸ ἄστρο τῆς αἰγῆς ὅπου γλυκὰ στολιζει τὸν γαλανὸ μας οὐρανὸ, τῆ λάμψι του ποὺ γύνει!.. ὅταν τὸ ἐλέπω γιλαστὸ τὸ φῶς του νὰ σκορπίζη θαρρῶ κ' αὐτὸ πῶς με γαρὰ σὲ χαιρετᾷ Εἰρήνην.

Γιὰ δὲς τὴν αἶρα τῆς αἰγῆς πόσο γλυκὰ περνάει στὴν ἀνηρῆ τριανταφυλλιά, καὶ πόση χάρι γύνει!... Σὰν τὴ θεωρῶ, θαρρῶ κ' αὐτὴ πῶς γλυκοχαιρετάει τὴ δροσερά σου τῆ γιορτῆ, τῆ χάρι σου Εἰρήνην.

Γιὰ δὲς τὸ τριαντάφυλλο ποῦ σὲ βοδ' ἀνθισμένη δροσιὰ γεμάτο τὴν αἰγὴ δειλὰ, δειλὰ προβαίνει καὶ συλλογίσου πῶς κ' αὐτὸ με τόση χάρι κλίνει καὶ στῆς γιορτῆς σου τῆ χαρὰ, σὲ χαιρετᾷ Εἰρήνην.

"Ὅταν θεωρῶ τὴ χαραυγὴ τὸν ἥλιο νὰ προβαίνει καὶ σὲ ὀλόδροση νυχτιὰ τῆ γιλαστῆ Σελήνην εἰς τὸν γαλάξιο οὐρανὸ νὰ τρέχη χροσιτωμένη θαρρῶ πῶς τρέχουν με γαρὰ νὰ σ' εὐχθηθῶν Εἰρήνην.

Εἶν' ἡ γιορτῆ σου ἀνηρῆ καθὼς ἡ εὐμορφιά σου Εἶν' ἡ γιορτῆ σου δροσερῆ σὰν τὴν ἀγνὴ καρδιά Σου καὶ δι' αὐτὸ μαζὴ μ' ἐσὲ γιορτάζουσε Εἰρήνην τὰ ἴα καὶ οἱ νάρκισσοι, τὰ βόδα καὶ οἱ κρῖνοι.

Εἶθε σὸ δρόμο τῆς ζωῆς, πῶς χαριπῆ βαδίσεις
βόλα νὰ φύονται ἀγνὰ σὲ κάθε πάτημά σου,
εἶθε σὰν λούλουδο καὶ σὺ αἰώνια ν' ἀνθίζης
καὶ νὰ γιορτάζης μὲ χαρὰ Εἰρήνη τ' ὄνομά Σου.

Ἀθήνα: 5 Μαΐου 1889.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΩΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ

Περὶ τὰς δέκα λεύγας μακρὰν τοῦ Ὁ-
λερόν, ἐν τῷ διαμερισμῷ τῶν Κάτω
Πυρρηναίων, κεῖται τὸ χωρίον Γούστ ἐ-
πὶ τῆς κορυφῆς πελωρίου ὄρους ὑψούμε-
νον. Συνίσταται δὲ ἐξ ὀλίγων μόνον σε-
σαθρωμένων καλυβῶν, μετὰ πληθυσμοῦ
ἐκατοντῆδος ἀνθρώπων, οἵτινες ἀποτε-
λοῦσι φιλόπονον βιομηχανικὴν κοινότητα
ποριζομένην τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τῆς ὑ-
φάνσεως τοῦ μαλλίου καὶ τῆς μεταξῆς.

Μὴ ἀνήκον μῆτε εἰς Γαλλίαν μῆτε εἰς
Ἰσπανίαν, τὸ χωρίον τοῦτο ἀποτελεῖ μι-
κρὸν, ἀνεξάρτητον Κράτος, ὑπὸ τὴν κυ-
βέρνησιν συμβουλίου τινος ἀρχόντων, ὧν
ἡ περιληπτικὴ σοφὰ ἔχει τὴν ἰσχὺν νό-
μου. Οὔτε δασμοὶ οὔτε φόροι πάσης κα-
τηγορίας πληρώνονται, διότι ἡ δημο-
κρατία τοῦ Γούστ δὲν κατέχει μῆτε μι-
σθωτὸν ἱεροκήρυκα, μῆτε δήμαρχον, μῆ-
τε ἄλλον τινὰ δημόσιον ὑπάλληλον. Ἐν
τῇ γειτονικῇ παροιμίᾳ τοῦ Λαρόν τὰ
τέκνα βραπτίζονται, οἱ πολῖται νυμφεύον-
ται καὶ οἱ νεκροὶ θάπτονται.

Τὸ κοιμητήριον τοῦ Λαρόν παρᾶκει-
ται τῷ συνόρῳ τοῦ Γούστ, καὶ ἡ νεκρο-
θήκη μετὰ τοῦ κατόχου τῆς σύρονται
ὑπὸ τινὰ ὀρετὸν εἰδικῶς ἐσκευασμένον διὰ
τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐπειδὴ ἡ εἰς Λαρόν
ἀγουσα ὁδὸς εἶνε τὸσον δύσβατος, ὥστε
καθίσταται ἀδύνατος ἡ μετακομιδὴ βα-
ρέων φορτίων ἐπὶ ἀνθρωπίνων ὤμων. Οἱ
κάτοικοι τῆς δημοκρατίας φθάνουσιν εἰς
μεγάλην ἡλικίαν, καὶ ἀκατοὶ ἐξ ἀμφο-
τέρων τῶν φύλων εἶνε ἐκατοντούτεις.

Οἱ νέοι, κατὰ κανόνα, λαμβάνουσι τὰς

συζύγους τῶν ἐκ τῶν περιχώρων, κυρίως
δὲ ἐκ τῆς κοιλάδος τοῦ Ὁσάν, πλησίον
τοῦ Λαρόν. Ἐπὶ ἐκατονταετηρίδας ὁ
πληθυσμὸς διέμεινε στάσιμος, τὰ δὲ ἀρ-
χαῖα ἦθη, ἔθιμα καὶ αἱ παροδόσεις διε-
τηρήθησαν μετ' ἀξιοθαυμάστου ἀφοσιώ-
σεως. Οὐδὲ εἰς ἐν τῷ μικροσκοπικῷ τού-
τῳ κράτει δύνανται νὰ θεωρηθῇ ὡς πλού-
σιος ἢ πτωχὸς, ἀδοξος ἢ σεβαστὸς, κύριος
ἢ δοῦλος.

Καὶ ὅμως ἡ μικρὰ αὕτη Δημοκρατία
ἔχει ἰδικὴν τῆς γλώσσαν, μίγμα Γαλλι-
κῆς καὶ Ἰσπανικῆς, τὴν ὁποίαν δυσκόλως
ἐννοεῖ πᾶς ἄλλος ἐκ τῶν αὐτοχθόνων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Γερμανική: «Ἄκουε τὴν πρώτην γνώ-
μην τῆς γυναίκης, ἀλλ' ὄχι καὶ δευτέ-
ραν.»

Γαλλικαί: «Ἡ γυνὴ εἶνε διηνεκὲς μαρ-
τύριον.» «Ἀνὴρ ἐξ ἀχύρου ἀξίζει ὅσον
γυνὴ ἐκ χρυσοῦ.»

Ἰσπανικαί: «Αἱ γυναῖκες, ὁ ἄνεμος καὶ
ἡ τύχη εἶνε εὐμετάβολα.» «Ἐὰν ἔχητε
νὰ διακηρύξετέ τι ἐν πληθούσῃ ἀγορᾷ
ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸ ἐπαναλάβητε εἰς τὰς
γυναῖκας καὶ τὰς κίσσας.» «Ἡ συμβου-
λὴ τῆς γυναίκος εἶνε μηδαμινὴ, ἀλλ' ἐ-
ὰν δὲν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, θὰ σὰς ἀποκαλέ-
σῃ μωρόν.» «Μία μόνον κακὴ γυνὴ ὑπὶ-
ρχει, ἀλλ' ἕκαστος σύζυγος νερμίζει ὅτι
εἶνε ἡ ἰδική του.»

Ἀμερικανική. «Αἱ γυναῖκες ψιμυθιοῦν-
ται ἵνα κρύψωσι τὰ ἐρωτήματά των.»

Ἰταλική. «Ὅστις χάσῃ τὴν γυναῖκά
του καὶ ἕνα χιλκινον ὀβολόν, μόνον τὸ
τελευταῖον ἔχασε.»

Κινέζικη. «Εἰς τὴν γυναῖκα ἡ γλῶσσα
χρησιμεύει ὡς ξίφος, τὸ ὅποιον οὐδέποτε
ἀφίνει νὰ σκωριάσῃ.»

«Ὅλα τὰ ἔθνη, τέλος, παραδέχονται: ὅτι
«ἡ γυνὴ νυμφεύεται ἐνωρὶς καὶ μετανοεῖ
ἀργά.»